

5 P

(Podceňování Příležitosti Přináší Prázdnou Peněženku)

Kristýna Řezáčová (2. místo ve II. kategorii)

Varování: Neberte ohled na žádné varování!

Je vědecky dokázáno a praxí ověřeno, že když se vykonává jakákoliv pasivní činnost po dlouhou, někdy i po ještě delší dobu, lidskému jedinci se pomalu, ale jistě snižuje aktuální soustředěnost (začíná myslet na blbiny), oční víčka počnou snižovat svoji potenciální energii (klíží se oči), příčný řez dutiny ústní zvětší svůj obvod o několik procent (člověk zívá) a hlava vykonává pohyb rovnoměrně zrychlený dolů (hlava padá). Jedinec se prostě začne cítit unaveně, což znamená to nejhorší – chce se mu spát! Proto se pokusím navodit Vás do takového stavu, aby Váš mozek pracoval rychle, levně a efektivně během čtení celého mého příběhu.

Takže pozor! Pro zbystrnění Vaší pozornosti plňte, prosím, následující pokyny: Vypijte sklenici ledové vody na ex. Opravdu to udělejte, jinak nehodlám pokračovat. Já čekám. Já stále čekám. Jestli má rozcvička Vaší koncentrovanosti fungovat, musíte se mnou spolupracovat! Uvědomte si, že je to pro Vaše dobro.

Tak znova a pomaleji, zkusím věřit, že konáte veškeré mé rady: Předpokládám, že v tomto okamžiku držíte zpocenýma rukama tento papír, který dobře pot absorbuje, a pohodlně sedíte. Pokud čtete vestoje, posad'te se! Pokud možno použijte nějakou židli nebo křeslo, hlavně pohodlné. Nekomfortní sezení by Vás nutkalo vrtět se, hledat pohodlnější polohu a opět byste se méně soustředili na text. Jestliže se žádné takové vhodné místo v okruhu dvaceti metrů od Vás nenachází, sbalte okamžitě papír a ve čtení pokračujte, až místo najdete.

Když už jste se uvelebili, ujistěte se, že máte nohy v teple. Rozhlédněte se kolem sebe. Pokud je v místnosti tma, rozsviňte. Pokud je tma a zároveň den, roztáhněte žaluzie. Pokud už je rozsvíceno, žaluzie roztažené a pořád je tma, otevřete oči! Upřete zrak na pracovní stůl. Leží tam Váš mobilní telefon? Jestli ano, vypněte jej. Jestli ho máte někde jinde, přejte si, aby byl opravdu tam, kde si myslíte, že je. Jestli ho vůbec nevlastníte, kupte si ho, jinak jste out. Na závěr ještě probud'te myšlení tím, že si zopáknete vyjmenovaná slova po „p“. Ve správném pořadí a nepodvádět! Jde to ztuha, co?

Aby se rozproudila krev do mozku, doporučuje se také tělesná aktivita. Pokyn zní: Udělejte sto dřepů! Jestli ale trpíte na kolenní klouby, vykašlete se na to. Protentokrát Vám to odpustím.

Víte co? Radši se už na to vrhneme.

Uvolněte se, prosím...

Pero svírá křečovitě v levé ruce, jelikož je levák, a zdrženlivě píše text na list papíru formátu A4. Tomáš Fuk, zmíněný pisatel, sedí levou půlkou hýždí na židli, pravou ve vzduchu. Roztěkanost mu brání sedět normálně, vzorně, tak jak se učí dítě ve školách. Inkoustem vždy naškrábe jednu větu a vzhledne od svého rukopisu. Okno je vybudované přesně nad psacím stolem, nebo spíš psací stůl je postaven přesně pod okno, tudíž může pan Fuk vyhlížet ven. Jeho zrak přeskakuje z toho, co vidí venku, na poloprázdnou lahev moravského kvalitního bílého vína stojícího na stole na dosah jeho pravé ruky. Či poloplnou? Chopí se skleněného hrdla, a aby měl jasno, z poloprázdné vytvoří skoro prázdnou.

Vzduchem se šíří smrad spáleného octa. Víte, jak smrdí spálený ocet? Já ne, ale musí to být strašný puch. Zápach se dere Fukovi do nozder, ten nasaje, jako by čichal fialku a přes okenní sklo opět sleduje v dáli stoupající dým. V kouřové mlze lze spatřit i blikající majáčky, nejspíš hasičských aut. Panu Fukovi se v obličejí modeluje nesmírně smutný a beznadějný výraz.

Poslední kapka vína se přestěhuje z lahve do mužova žaludku. Tomáš Fuk dokončí dopis, jež považuje za obrovskou cennost, a vloží ho do obálky. Obálku olízne jazykem, na jehož povrchu by zdatný chemik dokázal naměřit až dvě promile alkoholu, ale adresáta neurčí. Přestože už mu opojení nedovolí přemýšlet nejracionálněji, hloubavě se zamyslí. Popadne lahev, sroluje zalepený dopis a nastrká ho do ní. Počíná si kvapně. Precizně zašpuntuje otvor korkovým válečkem. Na známou frázi, že „všechny stoky končí v moři“, nehodlá spoléhat, takže lahev nehodí do kanálu před domem, ale pro jistotu zajde pár metrů na východ, kde zurčí malý potůček. Vzkaz v lahvi skončí v něm, surfuje po vlnkách a cestuje nerušeně po proudu vody...

O ROK POZDĚJI

Kufry zabaleny, celá rodina natěšená. Alespoň v určitém slova smyslu. Starostlivá hlava rodiny, Thomas Fügen, zarezervovala na víkend chatu s překrásným výhledem na Bodamské jezero. Manželka smaží na cestu šnycly a už začíná panikařit, co doma zapomněli, přestože se ještě neodlepili z rodné hroudy. Míru nadšenosti pubertální dcery a o tři roky mladšího syna vyjadřují jejich znužené výrazy ve tvářích a neslušné, provokativní žvýkácké žvýkačky.

Letní období hlásí jeden teplotní rekord za druhým, venku je dusno, obloha polojasná, biozátěž tři. Celá německá famílie naskočí do auta a razí do jižnější části Německa. V automobilu panuje trapné ticho, dcera si tedy nasadí na uši sluchátka a pustí do nich heavymetal na plný pecky.

Frau Fügen to vytočí: „Ztlum si to laskavě! Nikdo na ty tvoje řvance není zvědavej. Slyšíš?!“

„Jó furt.“ Dcera neochotně sníží hlasitost hudby o jednu čárku.

„To by mě zajímalo, po kom ta holka je!“ smutní paní Fügenová nad vychováním svého dítěte.

Mladší syn, připásaný na zadním sedadle hned vedle své sestry, sestru provokativně štípně do stehna lezoucího z minisukně.

„Áu, co děláš, blbečku?!“ osočí se sestra a vlepí bratrovi pohlavek.

„Co je to tam vzadu?“ vkřikne do vzniklé strkanice sourozenců matka.

„Ona mě mlátí!“ žaluje syn.

„Co meleš?! Tys začal! Chceš ještě jednu?“ vrhne se na bratra, před děsivým útokem ji brání bezpečnostní pás.

„Okamžitě přestaňte!“ hysterčí máma. „No tak jim přece něco řekni, Thomasi!“

Otec, jen aby se neřeklo, nezaujatě prohodí: „Děti, nehádejte se.“

„No, tak to je fakt úžasný! Tomuhle říkáš rádná výchova? Panenko skákavá, ty to vidíš! Že já si tehdá nevzala raději Karla Jägera, to byl aspoň kus chlapa...“

Po menší konverzační pauze, cca dvacet sekund, jde slyšet opět paní Fügenová: „Je v ložnici zavřené okno?“

Na stereotypní otázky se rozhodne odpovídat Thomas Fügen: „Ano, já jsem ho zavíral.“

„A kdy naposled? Ráno bylo ještě otevřené!“

„Těsně před odjezdem.“

„A zavřel si ho pořádně?“

„Jistěže jsem ho zavřel pořádně, snad umím zavírat okna!“ Thomasovi se mírně oťrese trpělivost v základech, ale záchvěv ustojí.

„Vypnula já jsem plotýnku na sporáku?“ v manželčiných očích se objeví hrůza.

„Určitě ano, zlato.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

Aby ženiny otravné obavy trochu setřel, zalže: „Protože jsi ji nechala zapnutou a já ji musel vypnout.“ Ženě na chvíli dojdou otázky, mezitím se obloha zatáhne a náhle zaburácí,

jako když se mačká kus plechu ve filmových kulisách. Na čelní sklo dopadne první dešťová kapka a roztříští se na ještě menší kapičky. Thomas Fügen neodvrací zrak ze silnice, ale i tak cítí dopady pohledů, které na něj hází ostatní členové rodiny.

„Bezva vejlet, tati. Hlavně že hlásili jasno!“ ironicky procedí dcera mezi zuby.

Během příjezdu k jezeru leje jako z konve bez násady, stěrače nestíhají stírat. Každý blesk děsí paní Fügenovou k smrti. „Ježiši, Thomasi, vždyť do nás uhoď!“

Číslování jednotlivých chat usnadňuje najít tu správnou. Když Thomas zaparkuje, celá automobilová posádka si všimne, že v chatě se svítí. V oknech vidí siluety postav. Thomas vytáhne z kapsy zmuchlaný lísteček s číslem rezervované chaty a toto číslo zkontroluje s číslem nad dveřmi chaty – 144, souhlasí.

Nechápe, co se zvrtno. Jakmile však důkladněji zkoumá doklad o rezervaci, zaznamená údaj, jenž je příčinou. Za tento fakt ho žena zabije. Pokud to stihne, poběží k Bodamskému jezeru a utopí se tam sám. Chybí jen pár kroků.

„Thomasi, v té chatě někdo je!“ manželka opožděně poukazuje na to, co už všichni vědí. Jak jí teď má jenom říct, že chatu omylem objednal na minulý víkend a ne na tento? Z rozhodování mezi životem a smrtí ho zachrání vibrace manželčina mobilu. Ta ho zvedne, po chvíli jej upustí a s děsem v hlase ohlásí: „Thomasi, hoří nám dům!“

Myslíte si, že v jezeru najdou lahev se vzkazem od Tomáše Fuka? Tak to si myslíte špatně. Copak znáte nějakou moravskou řeku, která se vlévá do Bodamského jezera?

O DALŠÍ ROK POZDĚJI

Slunce ještě nehodlalo vyjít na obzor, tma se však pozvolna mění v brzké ranní šero. V úseku, kde řeka Dunaj krájí jeden z maďarských lesů napůl, si postarší muž rozprostírá své rybářské náčiní. Voda zde plyne značně pomaleji, náruživí raftaři by se tu nudili. Thamás Namagyeru, zasloužilý penzista, rozloží trojnohou židličku a staticky ji postaví asi půl druhého metru od břehu řeky.

Rybaření, jakožto své nejvášnivější hobby, provozuje na můj vkus až moc často, ale na druhou stranu, co má pořád v tom důchodu podnikat? Zrovna dneska se sem, na svůj oblíbený plácek, ke kterému už vede vyšlapaná cestička, vydal na truc. Časně ráno zahlédl svoji ženušku, jak na zahradě rve jednu lodyhu koprů za druhou, div jí v kříži neluplo.

„Nač trháš ten kopr, bábo?“ ptal se jí Thamás mezi dveřmi ještě v trenkách, ve kterých spal.

Paní Namagyeru vlídným tónem odvětila: „Inu, budu dnes dělat k obědu koprovku, tu máš přece, dědku, rád.“

To mi snad dělá naschvál, bába zatracená, pomyslí si dědula. Koprovou omáčku nesnáší od útlého dětství. Zamračil se a šel do komory pro udici.

Teď ji vytahuje z ruksaku a modlí se, aby chytil aspoň malého pstroužka. Stařík filozofuje: „Včera fazole, dneska koprovka, ten život stojí za pendrek. Za vraždu hladem ji snad ani nezavřou! Bába jedna škodolibá.“ Z boční kapsy brašny vytáhne zavařovací sklenici se smotkem do sebe zamotaných žízal. Sám ty rousnice šel ještě doma v holinách na hnůj vyrýt, bdělé slepice na něho hloupě zíraly a mezi sebou kvokly: „Co ten tady zas vrtá, dědek bláznivá?!“

Pan Namagyeru netrpí prostatou, přesto ho opět, dnes už potřetí, volá matka příroda. Prut s citem položí na zem jako velmi cenný nástroj a poodejde kousek stranou vykonat svou potřebu. Nad říční hladinou se tvoří mlha, způsobená vypařující se chladnou noční vodou. Vlhkost vzduchu proto zvyšuje svoji procentuální hodnotu téměř ke stovce.

Namagyeru, ten bezcitný zabiják, propíchně nejvykrmenějšího červa rybářským háčkem přímo do břicha. Rousňák sebou začne cukat, ale je pozdě. Stařík opatrně, aby mu neruplo v zádech, nahodí návnadu do řeky mezi rybí dravce. Ne moc daleko, musí vidět splávek. Promne si ruce, přisune si stoličku blíže k vodě a spokojeně se posadí.

Vteřina míjí vteřinu, minuta míjí minutu, ryby míjí háček s návnadou. Thamás Namagyeru nehybně vyčkává, upřeně civí na vyčnívající splávek a se vzrušením registruje jeho každý pohyb, byť se ponoří jen centimetr do neexistující vlnky. Opar tvoří tajemnou, zvláštní scenérii, do které pronikají zvuky probouzejícího se lesa, jakožto hlasy ptáků, hmyzu a jiné havěti. Bodavý hmyz, v početném zastoupení komára, otravuje Thamáse především v oblasti obličeje, kde není zahalen žádným oděvem. Proto se v nepravidelných intervalech bezdůvodně fackuje za účelem zabít narušitele, již mu pijí krev.

O slovo se také přihlásí včerejší fazole, které prostřednictvím staříka rázně zarachotí do tiché krajiny. Starý děda se uchechtne, prohrábne si prořídlé, mastné vlasy bílé jako nerecyklovaný papír a užívá si míru a pohody.

A najednou nastane ta léta očekávaná chvíle! Splávek zaleze pod vodu zprvu do tří čtvrtin, záhy zmizí z dohledu úplně. Děda nevěří svým krátkozrakým očím, ale chytí příležitost za pačesy, lépe řečeno chytí udici za naviják, a škubne. Je to tam! Samou radostí udici málem upustí. Vychutnává si namotávání kořisti, která znatelně ohýbá špičku udice. V hlavě se mu perou myšlenky navzájem. To bude kapr, jó, těch je tu plno. – Hm, kdepak, to je pořádněj macek, to bude sumec. Takovej metr padesát. – Počkat, co když táhnu zlatou

rybku? Co si mám přát? Prdlajs, žádný přání, upeču si ju místo tý koprovky. Ha, to bude bába čučet!

Úlovek připlouvá ke břehu, Thamás Namagyeru ji zvládne vytáhnout na souš bez cizí pomoci. Cože? Flaška? Kde je ryba? Zklamáný muž vytrhne háček ze špuntu, a když si všimne čehosi uvnitř, vytáhne i špunt z lahve. Vyloví obálku, roztrhne ji, otevře vzkaz a spatří text. Co to je toto? Ňáký hieroglyfy. Hernajs, to já nepřečtu. To je mi na prd. Prvotní radost vystřídá zlost.

Vloží cizojazyčný dopis zpět do lahve a s pozvolna vytrácejícím se hněvem se napřáhne k hodu. Jakmile skleněná lahev od vína opustí jeho dlaň, křupne mu mezi lopatkami a starý pan Namagyeru se s bolestí snaží narovnat.

Lahev žbluňkne do Dunaje, kolem místa dopadu se vytvoří kruhy a vzkaz v lahvi pokračuje ve své pouti...

O DALŠÍ ROK POZDĚJI

Milionová jachta pluje po Černém moři. Na palubě se v polohovacím křesle sluní anglický Lord Gordon, jenž se rozhodl chytat bronz za doprovodu zpěvu létajících racků. Jeho severozápadní geny však mění bronz v červeň. Slunce mu praží na vrásčitou pleš, která se barví do ruda a začne pálit jak potřená kyselinou. Když mu na ni dopadne racčí trus, jen to zasýčí jak kapka kapaliny stříknutá na rozpálenou pánvičku. Lord zakleje, hodí na sebe bílý župan a zmizí uvnitř jachty.

Uvnitř poctivě čeká na pánovy rozkazy sluha Jean. Lord si nakvašeně leští pleš a míří k připravenému anglickému čaji na konferenčním stolku. „Jean, třískněte za mnou dveřmi! Jsem rozčílen.“ Sluha se již naučil nebrat Lordovy pokyny zcela vážně, od Lorda pouze převezme špinavý ubrousek. Lord, stále se cítící ponížen rackem, se uvelebí na hedvábném divanu, ze stolku zdvihne šálek nápoje a zarostlé nohy si položí na místo, kde po sobě horký čaj zanechal zapařený kruh.

„Jean, zabij tu mouchu. Chci být o samotě.“ Toto přání je ve sluhových silách, tudíž srolovanými včerejšími novinami záškodníka sejme. Moušino tělo bez duše jde vyhodit do vln moře, jakmile se vrátí dovnitř, Lord ho opět zaměstnává: „Jean, přineste mi okno. Chci se podívat na moře.“

„Obávám se, Lorde, že okna jsou zde do stěn velmi kvalitně zabudována. Snad Vám postačí, když oznámím, že na moři se prozatím nic nezměnilo.“

„Tak mi, Jean, přines alespoň klavír?“

„Ráčíte snad hrát, Sire?“

„Ne, mám na něm položený doutník.“ Obvod Jeanových bicepsů přímo úměrně odpovídá jejich síle, proto Jean nechá klavír stát a podá Lordovi pouze doutník.

Když se Lord odreaguje odpoledním čajem smíchaným s trochou mléka a šestnácti šluky z tabákového doutníku Made in Cuba, probleskne mu hlavou výtečný nápad, co při plavbě nedaleko od pobřeží podniknout.

„Jean, nachystejte mi kulovnici, půjdeme na ryby!“

„Ale pane, nebylo by lepší vzít si udici?“

„A vy si myslíte, Jean, že když budu vyhrožovat rybáři udicí, tak mi nějakou rybu dá?“ Jean se nehodlá zúčastnit jakéhokoliv trestného činu, proto pronese, že kulovnice došly, zbývá pouze výběr z šesti udic. Zklamáný Lord Gordon si neochotně čtyři z nich vybere, aby vyzkoušel, která chytá lépe.

Lord přichvátá k lednici v kuchyni, aby zajistil návnadu. Otevře dveře ledničky a pokárá svého poddaného: „Jean! Kolikrát jsem ti říkal, abys v té lednici zhasínal?!“

Vyvracet Lordovi kterékoli jeho tvrzení se Jeanovi zdá marné: „Promiňte, Sire. Polepším se.“ Lord Gordon čapne na třetím regále čokoládový pudink a z přihrádky na dveřích lahev whisky s úmyslem lapnout na tyto suroviny přinejmenším vorvaně.

Oba muži jsou připraveni na velkolepý lov co nejbližší zábradlí na palubě. Lord se vyvalí na lehátku, zatímco Jean bedlivě střeží nahozené pruty. Několik málo minut ani ťuk, zřejmě mořským živočichům a potvorám nešmakuje Lordův pudink. Druhou variantou je, že se na háčku už žádný pudink nenachází. Pravděpodobnost, že se během prvních vteřin ve vodě rozmočil, je jedna ku jedné. Setsakramentsky vysoká pravděpodobnost!

„Jean, já se nudím! Smotejte ten vercajk a doneste mi večeri.“

„Ovšem, Sire.“ Chvilí trvá, než Jean vše provede a naservíruje Lordovi pokrm na stolek pod širým nebem. Vyjmenovává Lordovi složky jeho chodu: „Pečené jehně na pomerančích à la Kvilda, gratinované brambory s bylinkami, blanšíro –“

„A tyhle zelený bambule k tomu jsou co zač?“ Lord ukazuje na zavařovací sklenici střední velikosti.

„To je unikát, pane. Sterilované okurky v sladkokyselém nálevu značky Znojniko, dovoz Česká republika, datum výroby tři roky zpět. Úplně poslední kus, jiný už na světě neseženete. Stál Vás slušnou finanční částku. Firma záhy přestala fungovat.“

„To je zajímavé, tak sem s ním, ať ho sním... Mm, mmm... Mmmmm. Opravdu jedinečná chuť. Výhodná koupě.“

V okamžiku, kdy si Lord Gordon bužíruje na jednom bachratém, lákem nacucaném okurku a jehně nechává ladem, spatří cosi na hladině moře. „Jean, co to plave tam blízko přídě? Vytáhněte to. Notak, hejbněte sebou, než mi to uplave!“

Sluha Jean za pomoci dlouhého radla naplaveninu vyloví z vody a podá Lordovi informace o nález: „Skleněná lahev zelené barvy, pane. Předpokládám, že od vína. Uvnitř jakýsi dopis, mám ho vydělat, Sire?“ Zvědavost Lorda dosáhne jackpotu, proto pokyne k otevření té Pandořiny skříňky.

Jean vyklopí smotek papíru a podá jej Lordovi. „Krucí, je to v cizí řeči. Jean, co je to za jazyk?“

„To bych určitě jako jazyk český, zkráceně čeština.“

„A umíte to číst?“

„Řekl bych, že z devítiletého kurzu tohoto jazyka jsem něco málo pochytil.“

„Tak na co čekáte? Překládejte!“

Drahý objeviteli,

mé jméno je Tomáš Fuk, ale to je celkem fuk, protože až budeš číst tento dopis, tak já už tady nebudu. Proč vůbec píšu tento vzkaz? Před očima se mi právě hatí smysl života. Sedím a z okna vidím hořet moji továrnu. Proslulou, jedinou Fukovu továrnu na sterilované okurky. Sedím a vím, že už nemůžu nic udělat, že už ji nezachráním, že už je pozdě. Už ani nebudu mít síly opět se vrhnout do celosvětového prodeje mé delikatesy, jsem stár a potomky nemám. Nikdo však nezná tajný recept na vyváženou chuť mých okurek. Svou slávu a jedinečné složení nálevu okurek jsem si chtěl vzít do hrobu. Teď si ale uvědomuji, že když zůstanou mé okurky, přežije i mé jméno, proto jsem se rozhodl recept předat někomu z mladší generace. Jenže komu? Z mé nerozhodnosti jsem sepsal tento vzkaz, dal do láhve a nechal to na ní, komu ho odevzdá. Nyní jsi to ty!

Teď ti povím děsně tajnou informaci - místo, kde jsem ukryl recept na ten správný poměr surovin oné speciality. Jeď na Moravu, mou rodnou oblast. Přesně uprostřed Ždánického lesa najdeš perníkovou chaloupku. Dělá si srandu, stojí tam malá zděná chatka. A tam, při východní zdi, je zakopán pes. Ne, opravdu, tam jsem před deseti lety pochoval moji milovanou fenku Bobinu. Zlatý to pes! No, ale když obejdeš chatu k jižní zdi, kopej! Kopej hluboko do země, zkus použít krumpáč, ručně to jde špatně. A až si budeš jist, že hlouběji už to nejde, kopej ještě dál. Jakmile vůbec nic nenajdeš, prohrabej pozorně hlínu, cos vykopal, protože truhlička s rukopisem receptu se nacházela pár centimetrů pod povrchem země. Toť můj životní poklad.

Doufám, že se zhostíš mého tajemství zodpovědně a vše správně učiníš. A pamatuj si – já tě sleduju!

Tom Fuk

„Jean, kde leží Morava?“

„Nemám tušení, Lorde. Tipoval bych to nejspíš někde v Eurasii nebo Africe. Možná ještě Amerika připadá v úvahu. Vážně nevím.“

„Tak to zahod'te,“ praví rozhodně Lord Gordon a okamžitě přestává věnovat právě přečtené zprávě pozornost. Když Jean spatří Lordův výrazný nezájem, poslušně lahev zase zašpuntuje a zahodí do moře.

„Jean, venku je dnes opravdu velká mlha, že?“

„Domnívám se, že nikoli, Sire. Zkratoval jeden z motorů a hoří.“

„Ó, to je strašné, Jean. A zrovna v takové mlze...“

O DALŠÍ ROK POZDĚJI

Nohy dlouhé jako laň, úzké jako italský makaron. Vlasy tmavé jako ebenové dřevo potřené navíc černouhelným dehtem proti hnití. Oči zelené jako rybník s nejvíce sinicemi. To vše, seskupené v jednu bytost, kráčí po španělské pláži, okolo vesele pobíhá její osmiměsíční hyperaktivní rotvajler. Přesněji rotvajlerka.

Přestože široko daleko žádné molo do moře nevyčnívá, žena závistihodných křivek se promenáduje jak po mole přehlídkovém. Žena jménem Pedro de la Vedro, neobvyklým pro dívku, kroutí boky jak žízala při peristaltickém pohybu. Věk? Čerstvě plnoletá. Povolání? Modelka. IQ? Nezralé tykve. Míry? Devadesát šedesát devadesát, nutno zmínit prsní implantáty velikosti D. Jako Dýně.

Pedro de la Vedro nese v ruce košík s osuškou, opalovacím krémem faktoru 30 a litrovou balenou minerální neslazenou vodu s minimem dusičnanů. Jakmile si vyhlídne útulné místečko pár stop od moře, rozprostře ručník na suchý písek. Než začne chytat bronz od odpoledního sluníčka, zmáčkne tubu a na pravou dlaň vytlačí kuličku opalovacího krému, průměrem odpovídající přibližně kozímu bobku. Nebo slušnější varianta: lískovému oříšku, jak chcete.

Sluneční brýle, přezdívané masařky, ji dostatečně kryjí před dotěrnými paparazzi. Krémem si namastí veškeré partie těla a lehne si na ručník. Zadkem si lehce vytlačí v písku pod sebou d'olíček, aby dosáhla většího pohodlí. Ochranný nátěr pohlcuje UV záření, seč mu síly stačí. Jakápak rakovina kůže, pro španělskou modelku je přednější snědá pleť. Tmavší odstín dohání tím, že navštěvuje třikrát týdně solárium.

Sem tam se po očku rozhlídne po své fence, jež většinou provokuje vyplaveného kraba a pošťkává si u toho. Byť by Pedro dala ruku do ohně za to, že ani na okamžik oka nezamhouřila, prozradím, že si přece jen zchrupla.

Na svém horním rtu vyhnaném botulotoxinem ucítí cosi mokrého. To katalánskou dívku probere, rozevře oční víčka. Přímo nad její hlavou stojí její padesátikilové štěně, z mokrého čumáku mu cáká voda na paniččin botoxový obličej a bezstarostně si přitom mává ocasem. „Ty čuně!“ vzpamatuje se modelka a hbitě se posadí, jako by ji někdo píchl smrkovou jehličkou. Rotvajlerka poslušně sedí stylem velikonočního zajíčka, v tlamě svírá lahev.

„Kdes to zas vyštrachala? Kdoví kdes to čabla, vždyť je to celý od řas. A slizký, fuj. To nesmíš, zlý pejsek, zlý!“ Hned na to Pedro de la Vedro zaregistruje, že lahev obsahuje dopis. Cíví na něj ze všech stran a zkoumá neobjasněné záhady. „Ty brd'o! Jak se tam ten papír dostal? To je zvláštní, nikdy jsem nic takového neviděla!“ Protože prázdná lahev se vzkazem uvnitř se jí k ničemu nehodí a rozbít lahev je jí líto, uzná za vhodné vrátit ji tam, odkud ji rotvajlerka přinesla.

Brodí se mořem, a když jí hladina sahá asi do poloviny lýtek, za zády se zablýská. Otočí se a samým úlekem lahev upustí. Stojí tváří v tvář paparazzimu. Fotografie slavné modelky s lahví alkoholu v ruce? Hm, ty půjdou na dračku.

O DALŠÍ ROK POZDĚJI

Na střechu vyrobenou z palmovitých lupenů dopadají tisíce dešťových kapek. Obloha se mění v děsivou čern, mraky se tlačí co nejbližší nulté nadmořské výšce. Na pustý a ztracený ostrov nevelkých rozměrů vtrhl po několika klidných dnech silný vítr, na ramenou nesoucí divokou bouři.

Vichřice žene hotový vodopád kapek i pod stříšku, tudíž ani trosečník Robin Cruz nezůstává ve svém příbytku suchý. Dlouhé, nestříhané vlasy mu vodou splihly kolem odstátých uší, stejně tak zmokl bujný plnovous a primitivní roucho kolem beder.

Už je tomu celých jedenáct let, co ho sem z Francie s jeho rogačem přivála podobná fujavice. Robinovi se dosud nenaskytla žádná příležitost uniknout ze spárů ostrova, zůstal tu uvězněn. On, jeho roucho, jedna prázdná piksle pánského deodorantu a brýle, v kterých přiletěl. Ty nyní používá jako potápěčské při lovu ústřic, krabů a jiných potvor v moři hospodařících. Sůl by ho jinak do očí děsně štípala, bělmo by mu zrudlo jak angorákovi, to už

má ozkoušeno. Cáry rogala využil během budování drobného přístřeší, pod kterým se teď krčí a klepe kosu.

Listy nad hlavou Robina Cruze se nacucávají dešťovkou. To zas brzy zplesniví a smrad plesnivé hmoty bude otravovat Robina během spaní, dokud ho nedonutí postavit střechu fungl novou. Mořské vlny přeskakují jedna druhou. Navzájem se polykají, své horní čelisti rozvírají až tři metry nad hladinu.

Chlad pronikne Francouzovi až do morku kostí. Usoudí, že víc už zmrzat nemůže. A navíc, když je jeho kůže z nepromokavého materiálu, nemusí zbytečně dřepět „doma“, ale půjde si klidně zatancovat s deštěm. Zvedne proto svůj přesezený zadek, v němž pocítí mravenčení, a kráčí naproti vlnám skákajícím na břeh. Poryv větru, kymácející s veškerým porostem na ostrůvku, zeslabí soudržnost kokosových plodů se stopkami a shodí jedno kokosové miminko dolů. Cíl zaměřen, nepřítel zasažen, mise splněna. Ořech dopadne Robinovi přímo na hlavu, jen to zaduní. Ze zadunění jde však těžko určit, zda je dutější kokos či hlava. Každopádně bolest proletí Robinovou lebkou obrovská, až se mu zšeří zrak a padne na kolena.

Mne si dlaněmi postižené místo a lituje sám sebe. „Proč zrovna já? Za co jsem si zasloužil takovej osud?“ vzlyká, kleče v mokřém písku, a snaží se překřičet hlas hromů. Představuje si, jak ještě před jedenácti lety snídal křehký máslový croissant a zapíjel ho expresseem se smetankou. Jak na střední škole s sebou na písemky vždy nosil talisman, těžítka ve tvaru Eiffelovy věže, aby se mu dařilo. Jak potkal svoji první lásku, když ji předběhl ve frontě na vlek. Jak se šel jednoho krásného větrného dne proletět rogalem...

Děšť ho řádně sprchuje, u kolen se mu tvoří jezírka. „Próóóóóč?!?“ Vypustí ze sebe emoce nakupené za dlouhá léta. Rozbouřené vlny omývají břeh až k Robinu Cruzovi. Cosi ho ťukne do levé česky. Jedna z vln k němu nametla skleněnou zelenou lahev od vína. Uchopí ji za hrdlo, a co ho bije hned do očí, je rulička papíru. Ta postupem let žloutne, takže nyní se už barvou podobá vaječnému žloutku od biologicky chované slepice.

V hlavě se Robinovi rozsvítí, jako kdyby se mu do ní napojilo přes dvě stě dvacet. Mít v ní žárovku, napětím by praskla. I s pojistkou. „Ty vogo, já hlava děravá, plesnivá, vymaštěná, deštěm vymytá! Že mě to nenapadlo dřív! Hm, možná proto, že jsem tady nikde neměl flašku... Napíšu SOS zprávu, pošlu ve flanděře po proudu a za pár dní, no, spíše let, Asta la Vista, ostrove! Juchů!“ Trosečnickova samomluva se naplnila jakýmsi optimismem. Teď už stačí jen najít kousek pevného dřívka, tak aby se vešel do lahve, a vyrýt tam žádost o záchranu. Právě nalezeným pokladem se pro Robina Cruze stává lahev, jakožto komunikační dopravník.

Zbytek ustupuje do pozadí. A s ním i dopis od Tomáše Fuka, moravského rodáka, který se dosud marně snažil zachovat svůj jedinečný, nevyčíslitelně cenný recept v povědomí lidstva. Rukopis, stále spící pod drny na Moravě, už také nevydrží moc dlouho. Inu, rozklad papíru je zrádná věc, neradno na ni spoléhat.

Robin, lehce poblázněný nekonečnou samotou, bez rozmyšlení vyluxuje obsah lahve, aby byla co nejprostornější pro jeho účel. Vzkaz zahodí. Hned na to si ho převezme hladová vlna, jež ho nekompromisně promočí a společně s mořskou solí rozcupuje na malé kousíčky. A ty na ještě menší kousíčky. A ty ...

Recept na světoznámé okurky je nadobro ztracen. Robin Cruz, byť třeba nevědomě, pohřbil šanci lidstvu ještě někdy v budoucnu ochutnat nenahraditelnou zeleninu z čeledi tykvovitých dle Fukovy receptury. Už nikdy nikdo nepozná sladkokyselou chuť na špičce jazyku, už nikdy nikdo neokusí ten slastný pocit, když po skusu vystříkne z okurky lák na košili, v ještě lepším případě do obličeje. Už nikdy nikdo nebude drátěnkou drhnout etiketu Znojniko ze zavařovací lahve, aby si do ní uvařil třeba rybízovou marmeládu. Už nikdy nikdo.

Příležitosti byly vyčerpány. Až do dna.

The End

(Příběh je zcela smyšlený, jakákoliv souvislost s dosud žijícími osobami či existujícími objekty je čistě náhodná! Nežalujte mě proto, prosím. Jsem v tom nevinně.)